

POSTANOWIENIE

18 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 18 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w O.
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na skutek skargi kasacyjnej L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 31 grudnia 2021 r., I ACa 174/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Łodzi na rzecz adwokata M.L. kwotę 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych, powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług z tytułu pełnienia funkcji kuratora pozwanej w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zasądza od pozwanej L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z ustawowymi odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym ;**
- 4. nakazuje uiścić pozwanej L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa- Sądowi Okręgowemu w Łodzi kwotę 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt)**

złotych powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług tytułem kosztów wynagrodzenia kuratora w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwana L. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w imieniu którego działał kurator wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 31 grudnia 2021r., zaskarżając go w części.

W skardze kasacyjnej kurator pozwanej wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania powołując się w uzasadnieniu na potrzebę wykładni art. 527 i art. 530 k.c. z uwagi na ubogie orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz powołał się na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne;
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów;
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

W skardze zawarto wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jak to stwierdził autor skargi kasacyjnej ubogie orzecznictwo Sądu Najwyższego na tle art. 527 k.c. i art. 530 k.c.

Dla uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opartego na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Potrzebne jest także, wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

W skardze nie sformułowano wariantowo zagadnienia prawnego i nie wskazano w uzasadnieniu na tym tle wątpliwości które występują przy określeniu przesłanek stosowania art. 527 k.c. oraz art. 530 k.c. Nie wskazano sprzeczności w lini orzecniczej Sądu Najwyższego oraz pojawiających się na tym tle rozbieżnych stanowisk, podnosząc jedynie wątpliwości procesu subsumpcji wskazanych norm prawa materialnego do ustalonego przez sąd stanu faktycznego.

Skarżący nie sporządził uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w zakresie potrzeby wykładni wskazanych w skardze przepisów w taki sposób by kwalifikował się on do przyjęcia. W szczególności nie wskazano w uzasadnieniu na te wątpliwości które występują przy określeniu przesłanek stosowania art. 527 k.c., bardzo ogólnie uzasadniono podstawy zagadnienia co nie pozwala na ustalenie w czym tkwią rzeczywiste poważne wątpliwości prawne, poza stwierdzeniem, że w ustalonym stanie faktycznym art. 527 k.c. wadliwie zastosowano bowiem wierzyciel nie wykazał istnienia wierzytelności podlegającej ochronie na podstawie art. 527 k.c. także nie wskazano w czym tkwia wątpliwości występujące w orszecznictwie co do sposobu stosowania art. 530 k.c.

W pozostałym zakresie uzasadnienie skargi odnosiło się do zakwestionowania ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany dokonanych w sprawie i oceny prawnej dokonanej przez sąd.

Jeżeli chodzi o drugą z podstaw, to dla uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną nie wystarczy wskazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa, lecz należy także wykazać, że doszło do takiego właśnie naruszenia – oczywistego i widocznego *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz wynikającej już z treści skargi (tak w szczególności postanowienia SN: z 4 lipca 2019 r., V CSK 80/19; z 29 marca 2019 r., V CSK 321/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15; z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14; z 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z 8 marca 2012 r., III SK 36/11; z 3 lutego 2010 r., II PK 304/09).

Oczywiste naruszenie prawa zachodzi wówczas, gdy błąd w interpretacji lub stosowaniu prawa jest widoczny bez pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów (tak postanowienia SN: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 5 października 2007 r., III CSK 216/07; z 19 marca 2004 r., II PK 4/04; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01).

Dodatkowo należy stwierdzić, że dla spełnienia podstawy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest wystarczające, aby sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, naruszenie to musi mieć oczywisty wpływ na rozstrzygnięcie, i to w taki sposób, aby orzeczenie mogło być uznane za bezprawne (tak SN w postanowieniach: z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17; z 22 marca 2018 r., III CSK 296/17; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 9 maja 2017 r., I CSK 686/16; z 25 stycznia 2017 r., IV CSK 384/16; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do wadliwego zastosowania art. 527 k.c. i art. 530 k.c. z uwagi na dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne i przyjęcie, że wierzyciel wykazał po swojej stronie istnienie wierzytelności.

W pozostałym zakresie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania także odnosiło się do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy jest związany.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono, jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o wynagrodzeniu kuratora wydano na podstawie § 1 ust. 1 rozporz. Min. Sprawiedliwości z dnia marca 2018r., w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 5 pkt 1, § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporz. Min. Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie, orzekając o obciążeniu tymi kosztami wnioskodawcę (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 k.p.c., obowiązane do rozliczenia podatku od towarów i usług, sąd podwyższa o kwotę tego podatku. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2021 r., III CZP 68/20).

[as]

[W.R.]